ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΕΓΙΝΕΝ Ο ΓΑΤΟΣ;

Ὁ Καπετὰν Καραμπίνας, ἀνδρεῖος ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, διψῶν αἷμα Τούρκικο καί... οὔζο, ἀφοῦ προήλασε γενναίως μέχρι Καστοριᾶς, ἀπέμεινε φρούραρχος Χρουπίστης, ἐνῶ ὁ ἄλλος στρατὸς ἐβάδιζε ποδὸς Κορυτσᾶν καὶ Ἤπειρον. Δὲν ἦταν δυσαρεστημένος γι' αὐτό. Εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὸ σπίτι ἑνὸς γιατροῦ ὅπου ἔνα μεγάλο τζάκι σκόρπιζε γύρω θεία θαλπωρή. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἄλλος στρατὸς κρουστάλιαζε στὶς προφυλακές. Ὁ ὑποδεκανέας, ὁ Μαλαγάνας, ἔψηνε στὴ φωτιὰ μεζεδάκια ὀρεκτικότατα ποὺ μοσχοβόλαγε καὶ μεθοῦσε ἡ γιωσιαστή τους κνίσα. Τί ἄλλο ἤθελε πειὰ ὁ Καραμπίνας; Οὔζο ὑπῆρχε ἀρκετό, ζέστα ὑπῆρχε, μεζὲς ὑπῆρχε... Ἂς πάει λοιπὸν καὶ τὸ παληάμπελο!...

Καθότανε στὸ παραγῶνι καὶ μὴ ἀδυναμίες.

Ξαπλωνότανε λοιπὸν καὶ ραχάτευε ὁ Καραμπίνας ὡς τὸ μεσημέρι, ὑπόγραφε καὶ ἔγραφε διαταγές, χάϊδευε τεμπελιάζοντας τὸ γάτο του τὸν «Μπραΐμη», ἕνα γάτον στρογγυλὸ καὶ καλοθρεμμένο, ποὺ τὸν ἔσερνε ἀπὸ τὴν Λάρισσα μαζί του. Ὁ γάτος αὐτὸς ἦταν ἡ ἰδιαίτερή του στοργή, ἡ ἰδιαίτερή του ἀνάπη. Καὶ σὲ χειρότερες ἀκόμα τοῦ στρατεύματος στιγμὲς καὶ στὶς πιὸ ἐπίμοχθες πορεῖες καὶ στὶς μακρυνὲς ὁδοιπορικὲς νησιεῖες τῶν στρατιωτῶν, ὁ ὑπολοχαγὸς δὲν λησμονοῦσε τὸν «Μπραΐμη» του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀπέσπασε κοντά του καὶ τὸν Μαλαγάνα τὸν Ἀνδρέα, ἕνα μόρτη στρατιώτη ἀπό τὴν Πάτρα, ποὺ ἐκμεταλλευόταν μὲ χίλιους δυὸ τρόπους τὶς διάφορες τοῦ ἀνωτέρου του φιλογατικὲς

Κι' ἄλλοι ἀξιωματικοὶ κατὰ τὸν πόλεμο, ἐσυνοῦραν διὰ τῶν στρατιωτῶν λαγωνικὰ μαζί τους, ἀλλὰ γάτον, καὶ μάλιστα «Μπραΐμην», μόνον ὁ Καραμπίνας εἶχε.

Στὴ Χρούπιστα ὅμως, ὅπου τὰ θολὰ τοῦ χακένιου στρατοῦ κύματα, συνεπῆραν καὶ κατέφραγαν κάθε πουλερικὸ καὶ φαγώσιμο τετράποδο, καὶ δὲν ἀπόμειναν παρὰ κοτέτσια ζῆμα καὶ ἀονιῶν τομάρια, ὁ «Μπραΐμης» βρέθηκε σὲ θέσι δύσκολη πολύ. Ψωμὶ ξερὸ δὲν ἔτρωγε, τὶς ζυμαρόπηγες τοῦ τόπου δὲν τίς ἄγγιζε στὸ στόμα του, τὰ ἐγχώρια φαγητὰ τὰ εὕρισκε πολὺ πιπερωμένα.

Γατος ἀριστοκρατικὸς βλέπετε!..

Δυτυχῶς ποὺ βρέθηκε ἐκεῖ ὁ Μαλαγάνας. Τὸ συσσίτιο τῆς μικρῆς φρουρᾶς τῆς Χρούπιστας, ἀγοραζόταν ἀπὸ τὴν Καστοριά. Ὁ Μαλαγάνας εἶτανε τὸ «Δοῦναι καὶ Λαβεῖν» τῆς τροφοδοτικῆς ὑπηρεσίας. Αὐτὸς λοιπὸν εἶχε μιὰ σοφὴ ἰδέα προς σωτηρίαν τοῦ «Μπραΐμη». Ἐπρότεινε στὸν Καραμπίνα, ὅπως, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα τρόφιμα, ἀγοράζει κάθε μέρα ἀπὸ τὴν Καστοριὰ καὶ μιὰ ὀκᾶ σηκοτάκια, σπλῆνες καὶ πλεμόνια γιὰ τὸ γάτο, ἐπειδὴ ἡ μερίδες τοῦ συσσιτίου ἦταν μικοὲς κι' ἤτανε ἀδύνατο νὰ λιγοστέψουν χάριν τοῦ γάτου.

— Γειά σου, Μαλαγάνα, ἔχεις κεράλι νιὰ Πρωθυπουργός! Ἀνέκραξε μὲ ἐνθουσιασμὸ ὁ Καπετάνιος. Καὶ τὸ πρᾶγμα κανονίστηκε. Ὁ Μαλαγάνας πήγαινε κι' ἐρχότανε στὴν Καστοριά, ἀγόραζε τὰ σηκοτάκια γιὰ τὸ γάτο, μὰ εἶνε ζήτημα ἂν φτάναν στὸ στόμα τοῦ δύστυχου τοῦ «Μπραΐμη». Ὁ κακόμοιρος ὁ γάτος ἀντὶ νὰ παχύνῃ, ἀδυνάτιζε. Καὶ τόσο ἀδυνάτιζε ποὺ κατήντησε τέλος σὰν σκελετός!

— Τί νὰ ἔχῃ! ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε ὁ Καραμπίνας.

Μήπως ἔπλιττε στὴν Χρούπιστα; Μήπως ἤτανε ἐρωτευμένος!

Γάτες ὅμως θηλυκὲς δὲν ὑπῆρχαν στὸ σπίτι. Ὁ φτωχὸς ὁ «Μπραΐμης» ὅλο κι' ἀδυνάτιζε!...

Ἔλυωνε στὸν ἀπάνω κόσμο!...

— Μὰ τί νὰ ἔχῃ ἐπί τέλους; Ἔσπαζε τὸ κεφάλι του ὁ Καραμπίνας.

— Τί ἔχει; ψοφάει τῆς πείνας!.. τοῦπε μιὰ μέρα ἡ Γιανούδα, ἡ μικρὴ δουλίτσα τοῦ σπιτιοῦ.

— Πῶς; ψοφάει ἀπὸ τήν πεῖνα! φώναξε ὁ Καπετάνιος.

— Ἀφοῦ δὲν τρώει τίποτα!

— Δὲν τρώει λέει! Πῶς δὲν τρώει! Αὐτὸς τρώει καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸν Μέραρχο ἀκόμα!

Κ' ἐπῆρε τὰ πιάτα νὰ τὰ πλύνῃ.

— Δὲν τρώει, ἄκου ποὺ σοῦ λέω! Εἶνε νηστικός.

— Μωρὲ τί μοῦ τσαμπουνᾶς! Τρώει μιὰ ὀκᾶ πλεμόνια καὶ τζέρια τὴν ἡμέρα, ἀνέκραξεν ὁ Καραμπίνας θυμωμένος!

Ἡ Γιανούδα δὲν ἀπήντησε. Πῆρε τὰ «πινάκια», βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ «γλίτσι - γλίτσι - γλίτσι», ἄρχισε νὰ τὰ πλύνῃ στὸ νεροχύτη.

***

Ὁ «Μπραΐμης» δὲν πήγαινε καλά. Μυριζόταν ὅλη μέρα τὰ πατώματα καὶ δάγγωνε τις μπότες τοῦ ἀφέντη του...

— Μαλαγάνα, ἔδωσες σήμερα στὸν «Μπραΐμη» τὴν μερίδα του; Ρώτησε μιὰ μέρα ὁ Χαραμπίνας τὸν ὑποδεκανέα του.

— Καὶ βέβαια τὴν ἔδωσα.

— Μιὰ ὀκᾶ σωστή;

— Καὶ παραπάνω! Καὶ κάτι πλεμόνια φρέσκα, λαχταριστὰ σὰν τριαντάφυλλα;

— Μήπως τὰ ἔφαγες κατὰ λάθος σὺ καὶ σοῦ φάνηκε ὅτι τὰ ἔφαγεν ὁ γάτος;

— Μὰ τὸ θεό, κὺρ ὑπολοχαγέ, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Ἔφαγε μιὰ ὀκᾶ σωστή.

— Περίεργο, πολὺ περιεργο αὐτό!

Κι' ὁ Καραμπίνας ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ συλλογιέται.

— Ὑποδεκανεῦ! εἶπε ἄξαφνα στὸν Μαλαγάνα μ' ἐπισημότητα. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸν ἔμπορο τῆς γειτονιᾶς, τὴν ζυγαριά του καὶ τὰ δράμια της

Ὁ Μαλαγάνας, πειθαρχικός, ὑπάκουσε καὶ γύρισε σὲ λίγο κομίζοντας τὰ ζητηθέντα τῆς Δικαιοσύνης σύμβολα.

— Πόσα σηκοτάκια εἶπες ὅτι ἔφαγε;

— Μιὰ ὀκᾶ σωστή, κὺρ Φρούραρχε, μιὰ ὀκᾶ σωστή, εἶπεν ὁ Μαλαγάνας, παρακολουθῶν μὲ περιέργεια τὶς προετοιμασίες καὶ διαλογιζομενος, μέσα του, βαθειά —«Τί διάβολο θέλει νὰ κάνῃ ὁ θεοπάλαβος!..»

— Τώρα νὰ δοῦμε ἂν ἔφαγε ὁ γάτος καὶ πόσο ἔφαγε, μουρμούρισε ὁ Καραμπίνας.

Ὁ κ. Καραμπίνος ἐσκέφθη ἐμβριθῶς.

Καὶ σοβαρός, σοβαρός, πῆρε τὸ γάτο, τὸν ἔβαλλε στὴ ζυγαριὰ κι' ἄρχισε νὰ τὸν ζυγιάζῃ. Καί... ὦ τοῦ θαύματος! Ὁ γάτος δὲν ζύγιζε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὀκᾶ!.. Μιὰ ὀκᾶ σωστή!

— Τὸ βλέπετε, ποὺ σᾶς τὸ ἔλεγα, πῶς ἔφαγε σήμερα μιὰ ὀκᾶ πλεμόνια!.. φώναξε γεμᾶτος χαρὰ ὁ ὑποδεκανέας Μαλαγάνας, ἀναπνέοντας μὲ ἀνακούφιση.

Ὁ Καραμπίνας βυθίστηκε σὲ σκέψεις: Ἔξυσε τὸ κεφάλι του, σούφρωσε τὰ φρύδια του, δάγκωσε τὸ μουστάκι του καὶ τέλος εἶπε:

— Μὰ μωρὲ παιδί μου, ἂν ἡ ὀκᾶ ποὺ ζυγίσαμε εἶνε τὰ πλεμόνια... τότε τί ἔγινε ὁ γάτος;...

Σταμ. Σταμ.

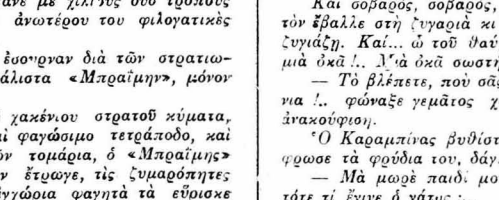

Γάτα θηλυκιὰ δὲν ἤτανε στὸ σπίτι.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἱστορικὰ ζητήματα.

Ὁ μακαρίτης Γαβριηλίδης βλέποντας τὰ χάλια τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους συνεβίβαζε νὰ λέῃ:

Ἡ κλεφτουριὰ ἔφερε τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἡ ἐλευθερία τὴν κλεφτουριά!...

***

Καὶ Δήμαρχος!

Ὅταν μιὰ φορὰ ὁ Βασιλιᾶς Ὄθων, ἐπεσκέφθηκε τὴν νῆσον Πάρον, μιὰ γρηοῦλα, ὅταν ἔφευγε, ἔτρεχε κοντά του καὶ τοῦ φώναζε:

— Ἄμε στὸ καλὸ Βασιλιᾶ μου, τσὲ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς ἔρθῃς Δήμαρχος!...

***

Ὁ ἐκπαιδευτικὸς ὅμιλος

Ὅταν, πρὸ εἴκοσι ἐτῶν πρωτοσυστήθηκε ὁ ἐκπαιδευτικὸς ὅμιλος, γιὰ τὸν ὁποῖον γίνεται τόση φασαρία σήμερα, ἔγινε καὶ τότε κοσμοχαλασιὰ μεγάλη.

Φαίνεται ὅτι τὸ ἔχει ἡ τύχη του, νὰ εἶνε θορυβοχαρής.

Ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ἐμπνευσθεὶς τότε ἀπὸ τὰς συζητήσεις καὶ λογομαχίας, γιὰ τη σύστασι τοῦ ὁμίλου καὶ τὸ πρόγραμμά του, ἔκαμε τὸ ἑξῆς ἐπίγραμμα καὶ τὸ ἔστειλε στὸν τότε ὑπουργὸ τῆς Παιδείας τὸν κ. Ἀλεξανδρῆ:

Θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Πρότυπον
Δημοτικὸ μιὰ μέρα,
αὐτὸς ὁ Ἐκπαιδευτικὸς
ὁ φημισμένος Ὅμιλος.

Καὶ ἐπειδὴ θὰ κοπανᾷ
δημοτικὸν ἀέρα,
προτείνω «Ἐκπαιδευτικὸς»
νὰ λέγετ' «Ἀνεμ - ό μ υ λ ο ς!»

Ὁ κ. Ἀλεξανδρῆς ἐθύμωσε γιὰ τὴν... ἀσέβεια καὶ ρωτοῦσε πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ τιμωρηθῇ ὁ περιπαίξας τὸ ὑπουργεῖον.

Ὁ μακαρίτης Καλαποθάκης τοῦ «Ἐμπρός» μόλις τὸ ἤκουσε εἶπε:

— Καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ὁ Δημητρακόπουλος, ὄχι γιὰ «ἀσέβεια» ἀλλὰ γιὰ... ἀνοησία.

— Πῶς;

— Ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας, καμμιὰ σχέσι δὲν ἔχει μὲ τὴν... πνευματικὴ κίνησι τῆς Ἑλλάδος!...

Καὶ οὔζο ὑπῆρχε ἀρκετό.